

Turinys

[vadas	6	26 Juodabarzdžio lobis	74	51 Penktasis vyras	131	80 Kapitono Kiddo lobis	198
1 Amelios Earhart lėktuvas	10	27 Taibio salos bomba	76	52 Dingęs maharadžos lobis	134	81 Pekino žmogaus palaikai	201
2 Imperatoriški Romanovų velykiniai kiaušiniai	13	28 Kitežas	78	53 Šergaras	137	82 Montesumos lobis	204
3 Dingusios kaulų fosilijos	16	29 Britų Gvianos pašto ženklas	80	54 D. B. Cooperis	140	83 Beale'o šifro įminimas	207
4 Stradivarijaus smuikas „Davidoff-Morini“	18	30 Mozarto ir Salieri'o „Per la ricuperata salute di Ophelia“	84	55 Visi dronto griaučiai	142	84 Laivas „Lyubov Orlova“	208
5 Šartrezo receptas	20	31 Deimantas „Didysis Mogolas“	84	56 Preparatas „WD-40“	144	85 Haroldas Holtas	212
6 J. F. K. smegenys	22	32 Užmirštoji olando aukso kasykla	86	57 Viešpaties Karų knyga	146	86 Povandeninio laivo I-52 lobis	214
7 „Tikroji Kelio gaujos istorija“	25	33 Paskutinės Bajo gobelenų scenos	88	58 Vineta	148	87 Maksbergo archeopteriksas	216
8 Lochneso pabaisa	29	34 Originalus KFC vištienos receptas	90	59 Nefertinės kapas	150	88 Rodo koloso liekanos	219
9 Roanoko kolonija	28	35 Didžiosios Britanijos karo laivas „Hussar“	92	60 Auksinės mormonų plokštelės	153	89 Lordas Lucanas	220
10 Paititi	34	36 „Awa Maru“ lobis	94	61 Nemirtinga Beethoveno mylimoji	156	90 Eldoradas	223
11 Šventasis gralis	36	37 Brolių Wrightų skraidančio aparato patentas	96	62 Q šaltinis	158	91 „Mary Celeste“ įgula	226
12 Dingusi Franklino flotilė	39	38 Bamijano budos	98	63 „Flor de la Mar“ lobis	160	92 Varinio ritinio lobis	228
13 Shakespeare'o „Netuščios meilės pastangos“	42	39 Aleksandrijos biblioteka	100	64 Parastos Izraelio gentys	162	93 Lordo Byrono memuarai	231
14 Raoulis Wallenbergas	45	40 Korėjos oro linijų reiso 007 aukos	103	65 JAV laivas „Cyclops“	164	94 Budikos kapas	234
15 Kaskachalio bloko vertimas	48	41 Antroji Aristotelio „Poetikos“ knyga	106	66 Dingęs Burbonų išdas	166	95 „Google“ paieškos algoritmas	236
16 Aštuonioliktas angaras	50	42 „San Miguel“	108	67 Dingęs Z miestas	168	96 Graikiškos ugnies formulė	238
17 Tamplierių lobis	53	43 Oficialios Rendlešamo miško incidento bylos	111	68 Povo sostas	170	97 Auksinis Muhammado Ali medalis	240
18 Raudonmedžio laivas	56	44 Pirmosios Kolumbo kelionės žurnalas	114	69 Tikrasis karalius Arturas	172	98 Van Gogho „Dr. Gachet portretas“	242
19 Visi Pitagoro raštai	58	45 „Skrydis-19“	116	70 Leonardo da Vinci „Angjario mūšis“	175	99 Prarasti Nikolos Teslos darbai	244
20 Jules'io Rimet prizas	60	46 Kabantieji Babilono sodai	119	71 Karaliaus Saliamono kasyklos	178	100 Dingę Nixono pokalbių įrašai	247
21 Karaliaus Jono karūnos brangakmeniai	63	47 Reimersvalas	122	72 Krugerio milijonai	180		
22 „Tespido“ partitūra	66	48 Sterblinis vilkas	124	73 Gene'o Roddenberry pelenai	182	Rodyklė	250
23 Kusanagi no tsurugi	68	49 Prarasti Hemingway'aus rankraščiai	126	74 Damasko plieno gamyba	184	Padėkos	255
24 Per Ramzio miestas	70	50 Oliverio Cromwellio galva	128	75 „Sindia“ lobis	186		
25 „Beagle 2“	72			76 Atlantida	188		
				77 Dingę „Apollo 11“ įrašai	192		
				78 Sandoros skrynia	194		
				79 Prapuolusi Kambizo armija	196		

Įvadas

„Visada kažkur klaidžios pasiklydęs šuo ir temdys mano laimę.“

Jean Anouilh, „Laukinukė“

Kiekvieną iš mūsų vienu ar kitu metu kankino nusivylimas pradinį kūrą nors labai svarbaus. Eidami pro laukujes duris nejučia išmetėme raktus. Koncerto bilietus apdairiai pasidėjome į saugią vietą ir dabar niekaip nepamename kur. Nerandame sąskaitos, kurią šiandien reikia apmokėti banke. Kartais dėl tokių nedidelių praradimų kone kraustomės iš proto.

Kai buvau mažas, mama sakydavo, kad ką nors nukišus, reikėtų kreiptis pagalbos į pamestų daiktų globėją šv. Antaną. Išmokau net trumpą maldele, kad mane geriau girdėtų:

„Šv. Antanai, šv. Antanai, prašau, parodyk, kur mano daikteliai.“

Ir dabar, jei nerandu pamestos piniginės, užuot naršęs po visus kampus, prisiverčiu sustoti, giliai įkvėpti ir sukalbėti senąją maldele. Dažniausiai šis paieškos būdas pasiteisina. Gal todėl, kad stabteliu, susikaupiu ir imu ieškoti ramiau, o gal šventasis tikrai padeda, – palieku spręsti pačiam skaitytojui.

Tačiau kartais tenka tiesiog susitaikyti, kad kas nors iš tikrųjų prapuolė. Niekaip nerandate, kad ir kiek užtrunkate ir įdedate pastangų ieškodami, negelbsti nė šv. Antanas. Dingęs rašiklio dangtelis, dviem dydžiais per ankštų kelnių pirkimo čekis ar, o siaube, mobilusis telefonas, kurį tikrai padėjote štai ten. Retai kuris iš tokių praradimų būna toks svarbus, koks atrodo tą akimirką.

Vis dėlto kartkartėmis pasitaiko išties svarbių praradimų, galinčių smarkiai nulemti žmogaus ateitį arba ką nors atimti iš visos visuomenės. Nemeluotume sakydami, kad kai kurie praradimai nuskriaudžia visą civilizaciją.

Šimtas šiuose puslapiuose aprašomų praradimų – skirtingo dydžio ir svarbos: nuo vieno brangakmenio iki visos žmonių kolonijos. Bus dingusių vaizdajuosčių, meno kūrinų, lenktyninių žirgų ir lėktuvų flotilių. Kiekvieną praradimą gaubia savita, įdomi istorija, o šios šerdyje visada kirba ta pati neįmenama paslaptis – kas iš tikrųjų nutiko?

Kai kurie dingimai įkvėpė sudėtingas, pernelyg neįtikėtinas sąmokslų teorijas, kiti buvo siejami su istorijomis, ne mažiau jaudinančiomis savo paprastumu. Rasite įvairių pasakojimų: apie baisų godumą ir nusikalstamumą, apie didžiąją politiką ir niekšingą klastą, apie ambicijas ir tragediją, šmeižtą ir nelaimę. Pasakysiu be užuolankų –

čia jūsų laukia visas gyvenimas, tad nekantrauju, kad apie jį sužinotumėte.

Žinoma, kiekviena netektis siūlo ir galimybę: progą pačiam ieškoti ir atrasti. Nepamirškime, kad pats gyvenimas tam tikru aspektu siejamas su paieška, nesvarbu, ieškotume meilės, savęs pažinimo, išminties, turtų, pagarbos ar visai ko kito. Visoje mūsų kultūros istorijoje kartojasi prarastų daiktų paieškos motyvas, kaip antai gralio taurės legendoje apie karalių Arturą, kapitono Flinto turtų „Lobių saloje“ ir horokrusų knygose apie Harį Poterį.

Visos šios istorijos mums byloja, kad ieškoti taip pat svarbu, o kartais net svarbiau už patį radimo veiksmą. Kol

paiešką skatina troškimas rasti ir susigražinti, labiausiai žavi kelio vingiai, posūkiai ir klystkeliai. Jei karaliaus Arturo riteriai vieną ankstų rytą būtų iškeliavę iš Kameloto ir iki pietų saugiai grįžę nešini gralio taure, istorija tikrai būtų nuobodoka. Jie patyrė nuotykių, privalejo priimti sunkius sprendimus – visa tai žadina nuoširdžią savistabą, todėl Arturas su savo riteriais mums gyvi ir artimi iki šiol.

Šį masinantį potyrį lakoniškai suformulavo amerikiečių dainų, knygų autorius ir aktorius Jimmy Buffettas:

„Paieška sudaro pusę smagumo: gyvenimą daug lengviau gyventi, kai jis primena lobių paiešką, o ne siurprizų vakarėlį.“

Prarasti Hemingway'aus rankraščiai

KAS TAI? Ankstyvieji Ernesto Hemingway'aus darbai
KODĖL NEBERASIME?
 1922 m. jie pavogti iš traukinio

Ernestas Hemingway'us, amerikietiško vyriškumo kodekso kūrėjas ir simbolis, 1954 m. laimėjęs Nobelio literatūros premiją, yra klasika tapusių kūrinių „Atsisveikinimas su ginklais“ ir „Kam skambina varpai“ autorius. Jis buvo tris kartus vedęs, pirmą kartą 1921 m. – Hadley Richardson. Būtent ji kalta dėl to, kad per nelaimingą atsitiktinumą netekome didelės dalies ankstyvųjų rašytojo darbų.

Susituokusi pora persikėlė į Paryžių, kur Hemingway'us įsidarbino užsienio korespondentu „Toronto Star“. 1922 m. gruodį jis buvo išsiųstas į Lozaną Šveicarijoje parengti reportažą apie šiame mieste vykstančią konferenciją taikos klausimais. Čia jis susitiko kolegą amerikietį žurnalistą ir knygų leidėją Lincolną Steffensą. Šis prisipažino besizavintis Hemingway'aus darbu ir paklausė, ar pastarasis negalėtų parodyti šiek tiek daugiau savo kūrybos. Hadley, kaip pareigingą žmona, tuoj ėmėsi veikti. Norėdama surinkti visus savo vyro darbus, ji apieškojo Paryžiaus butą skersai ir išilgai, susikrovė visą medžiagą į lagaminą, nuvyko į Liono stotį, nusipirko bilietą į Šveicariją ir paliko saugoti bagažą.

Tada nuėjo nusipirkti buteliuko vandens, o grįžusi lagamino neberado. Nepaisant kruopščių Hadley ir stoties personalo paieškų, jo niekur nebuvo. Galime tik įsivaizduoti tą siaubą, kurio apimta ji važiuo traukiniu susitikti su Hemingway'umi. Jis vėliau savo atsiminimuose „Šventė, kuri visada su tavimi“ rašys: *Niekada nebuvo matęs taip sukrėsto žmogaus dėl kitos nei mirtis ar nepakeliamas kančia priežasties,*

kaip Hadley, kai ji man pasakojo apie tai, kas įvyko. Ji be perstojo raudėjo, negalėdama pratarti nė žodžio.

Tarp prarastų rankraščių buvo kokių 18 apsakymų ir būsimo romano apmatai. Išliko tik du šio jo gyvenimo laikotarpio kūriniai – vienas, laimei, liko nepastebėtas stalčiaus dugne, o kitą šiuo kritiniu metu turėjo žurnalo redaktorius. Du trumpi apsakymai – „Pas mus Mičigane“ ir „Mano senis“ – buvo išspausdinti 1923 m. pasirodžiusioje pirmoje knygoje „Trys apsakymai ir dešimt eilėraščių“.

Lagamino likimas nežinomas, ir vargu ar vagis – nebent jis buvo geras literatūros specialistas – suvokė, kiek jo grobis iš tikrųjų gali būti vertas. Yra tikimybė, kad rankraščiai buvo sunaikinti, nors rusena viltis, kad jie išliko, be abejonės, nepripažinti kaip vieno iš iškiliausių vyrų Amerikos literatūroje kūriniai.

Preparatas „WD-40“

KAS TAI? Būtina buitines prekė

KODĖL NEBERASIME?

Tai kruopščiai saugoma komercinė paslaptis

„WD-40“ – vienas tų produktų, kurie padeda išspręsti įvairias buitines problemas. Jį gaminanti bendrovė išvardija daugiau kaip 2000 tepalo panaudojimo būdų, pradedant apsauga nuo rūdžių ir baigiant sujungtų lego kaladėlių atskyrimu ir odos minkštinimu. Šiandien juo prekiaujama 187 šalyse ir teritorijose visame pasaulyje, tačiau jo formulė kruopščiai saugoma nuo 1958 m., kai pasirodė parduotuvių lentynose.

1953 m. pramoninės chemijos specialistas Normanas Larsenas San Diege, Kalifornijoje, įkūrė „Rocket Chemical Company“. Su nedidele grupele mokslininkų jis sukūrė puikią nuo korozijos saugančią priemonę, tirpiklį ir nuriebalintoją, skirtą erdvėlaivių pramonei. Pasakojama, kad kantrūs mokslininkai formulę sukūrė tik iš keturiasdešimto karto, iš čia kilęs ir pavadinimas „WD-40“ (WD reiškia „vandens išstūmimas“). Po penkerių sėkmingų pramoninio naudojimo metų Larsenas nutarė, kad atėjo laikas preparatą parduoti vidaus vartotojams. 1969 m. šiuo vardu buvo pavadinta ir įmonė, ir prekės ženklas.

Neįtikėtina, tačiau bendrovė niekuomet neužpatentavo šio atradimo, remdamasi tuo, kad tokiu atveju turėtų atskleisti preparato gamybos technologiją. Nereikia nė sakyti, kad komerciniai konkurentai (ir šiaip visokie smalsuoliai) nuolat tiria produktą, bandydami išsiaiškinti jo sudėtį. Tačiau įmonės svetainė įspėja: „Bet kokia informacija, susijusi su atskleistu „slaptu ingredientu“, yra netikslė.“

Tačiau keletas jo dalių yra žinoma. Atskleista, kad į preparato sudėtį įeina mineralinės alyvos, kuri išlieka ant medžiagos paviršiaus, jį sutepdama ir saugodama nuo drėgmės, taip pat lakiųjų angliavandenių, leidžiančių išpurkšti jį kaip aerosolį ir padengti nedidelius įtrūkimus. Bendrovė atskleidė, kad daugiau nei 50 proc. „WD-40“ sudaro vaitspiritas, gautas distiliuojant naftą, ir anglies dioksidas. Taip pat manoma, kad preparato sudėtyje yra inertinių angliavandenių, tokių kaip dekanas (kuris padeda „WD-40“ išlikti skystam esant žemai temperatūrai), nonanas (būtinai kaip atsparus vandeniui) ir undekanas (gautas iš tarakonų ir skruzdėlių feromonų!).

Kiekvienas, abejojantis „WD-40“ naudingumu, turėtų prisiminti autobuso vairuotojo iš Azijos istoriją, kai šis tepalą panaudojo išvyti gyvatę iš automobilio važiuoklės, ar policininko, kuris jį pasitelkė norėdamas išlaisvinti nuogą vagį iš ventiliacijos angos. Tik nereikia tikėtis, kad pavyks jį pasidaryti pačiam.

RAKETŲ MOKSLAS Pirmiausia naudotas apsaugoti JAV raketas „Atlas“ nuo korozijos, dabar „WD-40“ yra aerosolinis purškalas, kuris sutepa ir apsaugo visų rūšių medžiagas. Preparato sėkmė ir panaudojimas neabejotinai pralenkė pačias drąsiausias jo kūrėjo Normo Larseno svajones.

Montesumos lobis

KAS TAI? Didžiojo actekų imperatoriaus turtai
KODĖL NEBERASIME?
 Jie buvo paslėpti karo su konkistadorais metu

Montesuma (arba Moktesuma) buvo actekų valdovas, kurio gyvenimas ir valdymas baigėsi smurtu po to, kai į jo sostinę Tenočtitlaną (dabartinėje Meksikoje) įsiveržė ispanų konkistadorai, vadovaujami Hernáno Cortéso. Teigiama, kad, vykstant aršioms kovoms, iš miesto buvo pagrobtas didžiulis aukso ir brangakmenių lobis. Po šimtmečius trukusių paieškų jis taip ir nerastas.

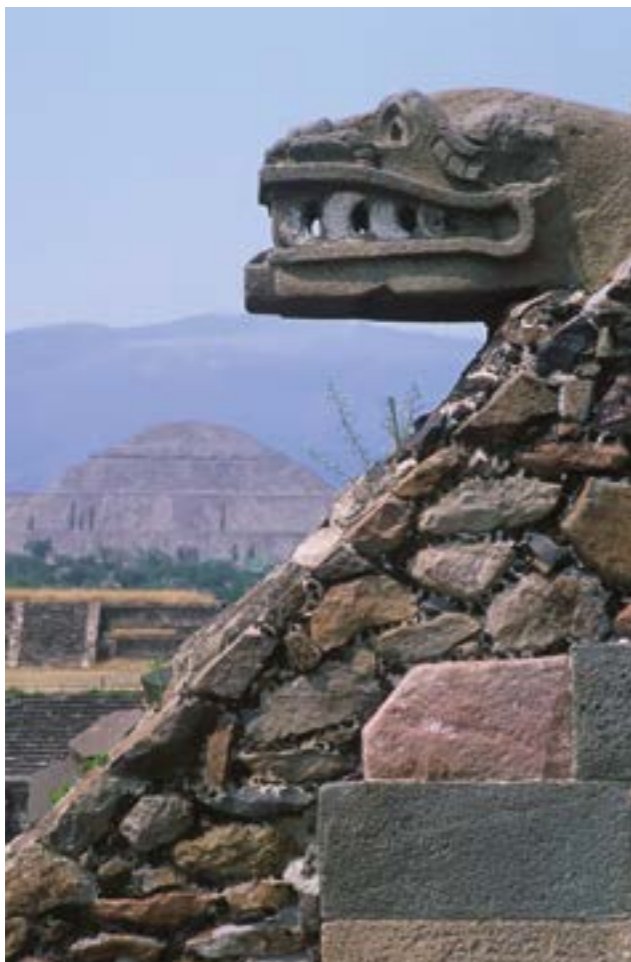
Hernánas Cortésas gimė Ispanijoje 1485 m. Būdamas jaunas išsiruošė į Naująjį Pasaulį, keletą metų praleido Kuboje. 1519 m. vadovavo apie 600 konkistadorų žygiui į žemyną, grobdamas žemes ir turtus pagal tam tikrą strategiją – pelnydavo dalies vietos gyventojų palankumą ir sukiršindavo juos su kaimynais. Netrukus Cortésas išgirdo gandų apie didžiulius turtus, sukauptus actekų vado Montesumos II. Savo ruožtu Montesuma nebuvo linkęs bičiuliautis su užsienio įsibrovėliais, todėl siuntė pasiuntinius su dovanomis mainais už tai, kad ispanai išvyktų. Tačiau tai tik padidino turtų troškulį ir 1519 m. lapkritį konkistadorai atvyko į Tenočtitlaną. Keli Cortéso kariai rado paslėptą lobį, kurį vienas jų – Bernalis Díazas del Castillo – taip aprašė:

Kai durys buvo atidarytos, Cortésas su keliais kapitonais įėjo pirmieji ir pamatė tokį kiekį papuošalų, aukso luitų, plokščių (...) ir brangakmenių, paskui ten nusileido ir kariai, jie neteko amo, išvydę tokį lobį... Kai jį pamačiau, apstulbau, ir kadangi tuo metu buvau jaunas ir niekuomet per visą savo

gyvenimą neregėjęs tokių pasakiškų turtų, buvau įsitikinęs, kad tai lobis, kuriam nėra lygių visame pasaulyje.

Konkistadorai laikė Montesumą tarsi kalinį jo paties mieste, tačiau 1520 m. Cortésas buvo priverstas palikti Tenočtitlaną ir su kariais vykti Meksikos pakrantės link, kad duotų atkirtį nedidelei ispanų kariuomenei, pasiūstai Kubos gubernatoriaus, kurį buvo pradėjęs nervinti Cortéso vadovavimas. Tenočtitlane mokesčiams rinkti buvo paliktas Pedras de Alvaradas, tačiau jis, įtardamas, kad actekai rengia perversmą, įsakė žudynes. Tai paskatino vieningą pasipriešinimą ispanams, ir kai Cortésas grįžo, situacija jau buvo beviltiška. Konkistadorų vadas nusprendė neturintis kitos išeities, kaip tik trauktis iš miesto, ir pasiuntė Montesumą susitarti su actekais dėl saugaus ispanų karių pasitraukimo. Kas nutiko po to, iki šiol neaišku, tačiau faktas, kad Montesuma buvo nužudytas. Ar jis žuvo nuo actekų rankos, kurie dabar jį laikė ispanų marionete, ar jį nužudė patys ispanai, taip niekuomet ir nepaiškėjo.

DIEVYBĖ *Vaidas šventyklos, skirtos Kecalkoatlui, Centrinės Amerikos dievui, kuris pasirodo kaip plunksnuotoji gyvatė Teotihuakane netoli dabartinio Meksiko miesto. Seniai patvirtinta, kad Montesuma tikėjo, jog konkistadoras Hernánas Cortésas iš tikrųjų buvo Kecalkoatlis įsikūnijimas.*

Tuomet ir prasidėjo viena ilgiausiai užsitęsusių lobio medžioklių Naujojo Pasaulio istorijoje. Dešimtys vietovių Meksikoje ir Amerikos pietvakariuose buvo įvardytos kaip galimos turtų slėptuvės. Daugelis manė, kad lobis turėjo būti paslėptas į šiaurę nuo Actlano, mitinės actekų protėvynės. Deja, niekas iš tikrųjų nežino, kur Actlanas buvo. Kiti nurodo Kanabą Jutoje – jie iš esmės remiasi istorija, kurią išpopuliarino XX a. penktajame dešimtmetyje žurnale išspausdintas straipsnis apie tyrinėtoją Freddie Crystalą. Šis 1920 m. pasiskelbė vienuolyne radęs, pasak jo, 400 metų senumo lobio žemėlapi. Crystalas ir būrelis juo tikinčių žmonių praleido keletą vėlesnių metų ieškodami Montesumos turtų. Jie prasikasė į vietos kalno, vadinamo Baltuoju, vidurį, rado keletą slaptų olų ir tunelių, tačiau lobio, deja, ten nebuvo. Tokia pat nesėkmė laukė ir lobio ieškotojų panašiose vietose Meksikoje, Kalifornijoje, Kolorade, Teksase ir daugelyje kitų.

Kai kurie asmenys skelbiasi žiną tikrą priežastį, kodėl Montesumos lobis lieka nesurastas. Pasak jų, istorijos apie turtus ir jų išgabenimą yra tik mitas, vienas iš daugelio apie actekus ir konkistadorus.

1520 m. birželio 30 d. Cortésas, gaubiamas nakties tamsos, išvedė savo vyrus kartu su tiek actekų lobio, kiek tik galėjo panešti. Tačiau su tokiu kroviniu jie judėjo per lėtai, kad ištrūktų, todėl netrukus actekai juos pasivijo, daugelį ispanų nužudė ir susigražino pagrobtus turtus. Ši kova, vėliau pavadinta „La Noche Triste“ (Liūdnąja naktimi), kaip paaiškėjo, buvo pirmas realus mūšis per ilgai besitęsiantį konfliktą. 1521 m. Cortésas grįžo į Tenočtitlaną ir vėl perėmė miesto kontrolę. Tačiau iki to laiko lobis, kažkada saugotas tarp miesto sienų, jau buvo dingęs. Vienas iš Montesumos įpėdinių įsakė jį perkelti į saugią vietą. Be to, sklido gandų, kad jį gabeno ne mažiau kaip 2000 nešikų.

83

Beale'o šifro įminimas

KAS TAI? Galvosūkiu apie seniai prarastą lobį įminimo raktas

KODĖL NEBERASIME? Daugelis mano, kad tai tik nevykęs pokštas

1885 m. buvo išspausdintos trys užšifruotos žinutės, neva atskleidžiančios, kad kažkur Virdžinijoje yra paslėptas lobis. Pavyko įminti tik antrąją, tačiau niekam nesiseka rasti pirmos ir trečios dalių šifro rakto. Ar visos šios žinutės buvo tik pokštas?

Pasakojama, kad istorija prasidėjo XIX a. trečiajame dešimtmetyje Williamo Morrisso užėigoje Virdžinijoje. Vienas iš šeimininko svečių – Thomas Jeffersonas Beale'as – perdavė jam saugoti dėžutę ir paprašė ją atidaryti tik po kelerių metų, jeigu jis negrįžtų. Tada Beale'as išvyko ir niekas jo daugiau nebematė. Praėjo keli dešimtmečiai, galiausiai Morrissas atidarė dėžutę ir joje rado lapus su, atrodytų, atsitiktiniais skaičiais, atskirtais kablelių. Tačiau kadangi Beale'as ir nedidelis jo bendrininkų būrys XIX a. antrojo dešimtmečio pabaigoje buvo žinomi kaip Naujosios Meksikos turtuoliai, Morrissas pamanė, kad šiuose popieriuose gali slypėti paslaptis, kur užkastas lobis.

Užėigos šeimininkui galvosūkiu išspręsti nepavyko, todėl po kelerių metų jis paprašė artimo draugo pagalbos. Šis iššifravo tekstą, supratęs, kad kiekvienas jo skaičius reiškia pirmąją tam tikrų žodžių JAV Nepriklausomybės deklaracijoje raidę. Taigi jis perskaitė:

Bedfordo apygardoje, apie keturias mylias nuo Bafordo, kasykloje ar slėptuvėje, šešių pėdų gylyje, aš paslėpiau šias vertybes,

priklausančias žmonėms, kurių pavardes pateikiu dokumente, pažymėtame Nr. 3. Pirmą dalį sudarė 10 šimtų ir 14 svarų aukso, 38 šimtai ir 12 svarų sidabro, paslėpti 1819 m. lapkritį. Antrą dalį, paslėptą 1821 m. gruodį, sudarė 19 šimtų ir 7 svarai aukso, 12 šimtų ir 88 svarai sidabro, taip pat brangakmeniai, gauti Sent Luise mainais už sidabrą, kad būtų lengviau gabenti, kurių vertė 13 000 dolerių. Visi minėti daiktai saugiai paslėpti geležiniuose puoduose su geležiniais dangčiais. Slėptuvės vietą žymi keletas akmenų, o indai sudėti ant akmeninio pagrindo, ant viršaus taip pat užberta akmenų. Dokumentas Nr. 1 nurodo tikslią slėptuvės vietą, todėl neturėtų būti sunku ją rasti.

Tačiau draugui nepavyko iššifruoti pirmos žinutės (kuri, kaip parašyta, nurodo tikslią lobio vietą) ir trečios žinutės (lobio savininkų sąrašas). 1885 m. asmuo, pavarde J. B. Wardas, išspausdino užšifruotas žinutes brošiūroje, pavadintoje „Beale'o užrašai“. Originalūs jų tekstai neva sudegė per gaisrą.

Tuomet įsisiūbavo visuomenės vaizduotė ir minios lobio medžiotojų užplūdo teritoriją

„Google“ paieškos algoritmas

KAS TAI? Vienos didžiausių pasaulio bendrovių technologija
KODĖL NEBERASIME? Tai milijardų dolerių verta komercinė paslaptis

Šiame kompiuterių amžiuje, naršant internete, vienas svarbiausių pagalbininkų yra „Google“ paieškos sistema. Norite parduoti kokias nors prekes, išplatinti naujienas ar pasidalyti savo nuomone, galimybės pasiekti auditoriją priklauso nuo to, kaip lengvai esate randamas internete. Iš visų paieškos priemonių didžiausia yra „Google“, tačiau jos paieškos algoritmai – griežtai saugoma paslaptis.

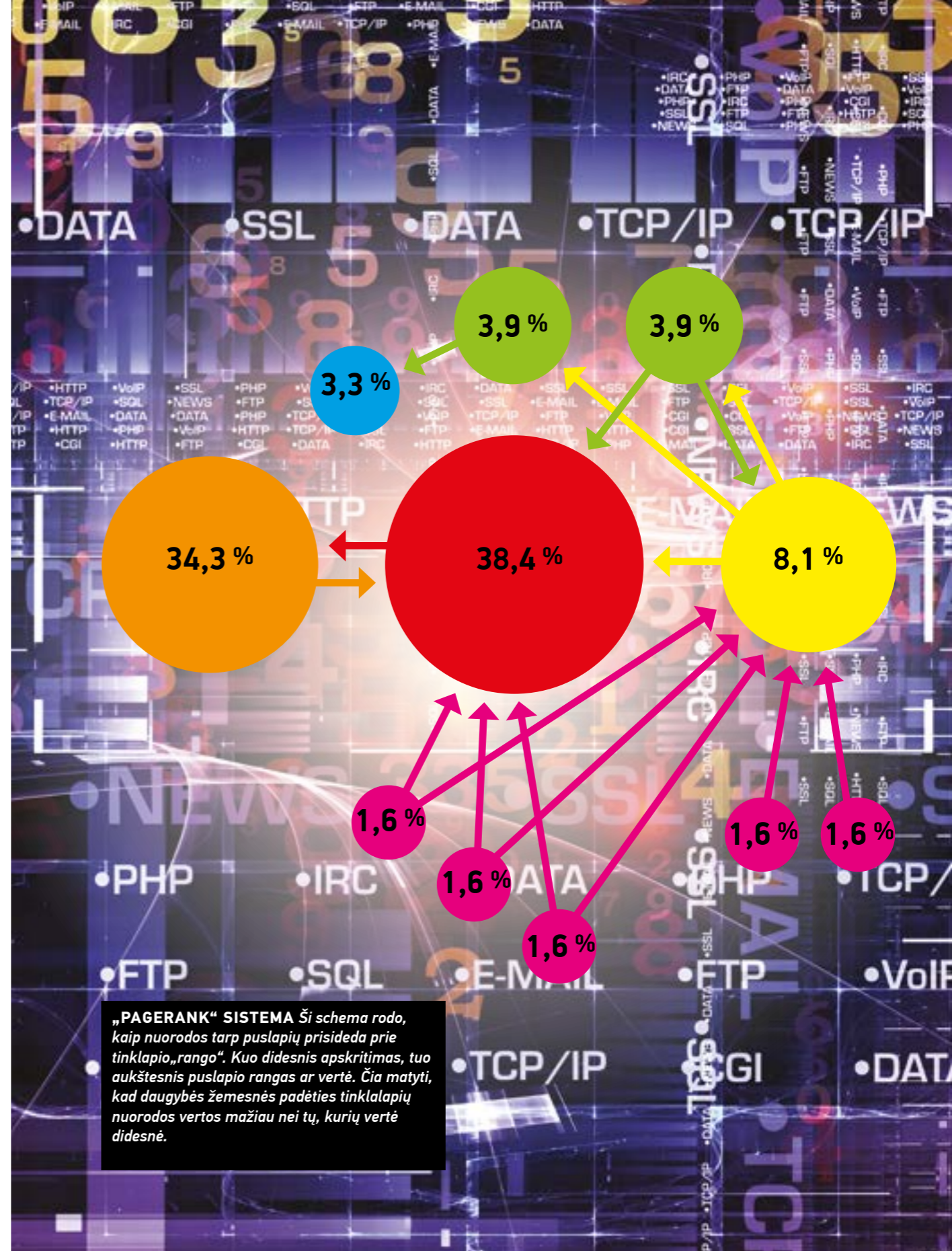
„Google“ duomenimis, jos paieškos sistema susijusi su daugiau nei milijardu užklausų kiekvieną dieną maždaug 146 skirtingomis kalbomis. Iš jų net 15 proc. paieškų yra unikalios ir anksčiau nebuvo užklaustos. Paieškos sistemos reitingą (kai svetainė pasirodo paieškos rezultatuose) lemia daug veiksnių, atliekamų sudėtingais apskaičiavimais. Juos „Google“ bendrovės specialistai nuolat tobulina, kad paieškos rezultatai būtų sugrupuoti pagal jų tikėtiną naudą ieškančiajam. Algoritmus šiems tikslams įgyvendinti kuria ištisa inžinierių, statistikų ir analitikų komanda. Populiariausias yra „PageRank“ algoritmas, pavadintas pagal vieną „Google“ įkūrėjų Larry Page'ą. Šis įrankis nustato, kiek daug nuorodų nukreipta į tam tikrą svetainę ir koks tos svetainės lygis, taip įvertinant jos svarbą.

Dauguma algoritmų paremti savaimine duomenų analize, tačiau kai kurie jų koreguojami rankiniu būdu. „Google“ argumentuoja, kad tai būtina, norint išlaikyti internetinės erdvės saugumą, pašalinti draudžiamą medžiagą, sutvarkyti kartkartėmis pasitaikančias automatinės

sistemos anomalijas ir sumažinti brukalų kiekį. Tačiau dėl šios reitingavimo sistemos kyla labai daug ginčų, daugelis ja piktinasi, o kai kurie teigia esantys nešvaraus žaidimo aukos. Tarkim, nors ir neturint patikimų įrodymų, teigiama, kad kai kurių tinklalapių savininkai tiesiog nusiperka aukštą vietą paieškos sistemoje.

Įdomu tai, kad „Google“ atstovai noriai kalba apie savo sukurtus algoritmus bendrais terminais, tačiau smulkesnių detalių nelinkę atskleisti. Ir nors „PageRank“ algoritmas patentuotas (todėl teoriškai turi būti prieinama visa informacija), daugelis aspektų lieka neaiškūs. Iš tikrųjų „Google“ algoritmai laikomi pagrindine bendrovės verslo paslaptimi. Priėjimą prie jų turi tik įmonės darbuotojai. Prieš pradėdami dirbti, jie turi pasirašyti konfidencialumo sutartį. Visos varžovų (o kartu ir kompiuterių entuziastų) pastangos perprasti „Google“ paslaptis iki šiol nedavė jokių rezultatų.

Iš tiesų bendrovė galėtų būti mažiau paslaptinga – kam reikia paieškos įrankio, jei nežinai paieškos technologijos?

„PAGERANK“ SISTEMA Ši schema rodo, kaip nuorodos tarp puslapių prisideda prie tinklapio „rango“. Kuo didesnis apskritimas, tuo aukštesnis puslapio rangas ar vertė. Čia matyti, kad daugybės žemesnės padėties tinklalapių nuorodos vertos mažiau nei tų, kurių vertė didesnė.